

het mechaniek van de klink werkte. Door een reepje tuin kwamen zij op de blauwe stoep.

„We zullen maar bellen voor deze keer,” zeide zij, „je kunt anders gemakkelijk achterom binnenkomen, dan hoeft de meid of ik niet altijd...”

De deur week open. Thijs groette het onbekende dienstmeisje.

„Antje, is 't niet zoo?”

De tantes stonden al in de gang; hij zag dat zij hem een zoen wilden geven en bukte zich daarom. De eene hield zijn groote plak vingers een oogenblik tusschen haar twee kleine handen.

„Jammer dat vader te bed is,” zei meewarig de andere, nadat men even over de reis en zijn uiterlijk gesproken had, en nu ging men het nieuwe onderwerp op geruststellenden toon bepraten. Intusschen keek Thijs om zich heen.

„'t Ziet er frisch uit, vond hij.

„Je moet de huiskamer eens zien, hoe gezellig,” beloofde zijn moeder, en ze gingen binnen; Thijs verheugde zich in de bekende dingen afzonderlijk. Daarna schoof zij de suite-deuren open; in de achterkamer lag zijn vader. Boven een slaapkamer hebben ging haast niet, legde de moeder uit. Samen gingen ze intusschen naar het bed; Thijs gaf zijn vader een hand en zei, met een poging tot scherts; „flauw dat u niet op bent, om me te ontvangen”.

„Pa ligt hier rustig; rust zal hem goed doen,” troostte de moeder zichzelf en hen beiden.

„Rusten, rusten en nog eens rusten,” zei de oude Monk, zijn woorden latende dalen, langs een zucht naar beneden.

„'k Mag lijden, dat u gauw weer beter is,” betuigde Thijs, met wat gekunstelde klank in zijn stem.

De vader vouwde zijn blanke handen, die ondanks hun frischheid teer geleken, en, nog in den eersten gedachtengang, ging hij voort:

„Rusten! rusten is ook een werkwoord,”

en keek daarbij Thijs met een vreemden, half verlegen blik aan, glimlachend.

Matthijs veronderstelde dat zijn vader weer had liggen tobben; hij voelde zich niet op zijn gemak en zag, dat ook zijn moeder zenuwachtig met den mond trok. Ze stond daar zoo hulpeloos bij het ziekbed; hij moest er aan denken, hoe weinig hij zijn vader had liefgehad, tot nu toe.

„En dan dat satansche beest,” sprak de vader weer, met iets peinzends in zijn stem, dat bij de woorden niet paste. 't Was of hij zijn gedachte werktuigelijk voor hen neerlegde uit een andere omgeving, zooals iemand 's avonds van uit het donker buiten, iets neerlegt in een helder verlichte kamer.

Thijs keek het venster uit en zag nu in het tuintje van de burens, van het hunne door een laag hekje gescheiden, tegen een boom 'n kooi hangen, waarin een lijster onrustig heen en weer hipte.

„Och kom, je moet niet zoo op het dier letten,” zei de moeder, terwijl ze de kamer verliet.

„'t Is anders een frissche kamer,” zei Thijs, „vindt u ook niet?”

„Kan wel waar zijn,” antwoordde hij na een kleine stilte, „maar onpraktisch; geen kast in te vinden, nota bene.”

„Ja, dat is zoo,” stemde Thijs toe, zich tot zijn moeder wendend, die weer binnenkwam, „da's gek, heelemaal geen kasten hier.”

„Nou ja,” zei zij met een knipoogje, „maar Pa heeft toch ook zelf gezegd, dat hij 't een mooi huis vond.”

„Mooi genoeg, als je maar geld heb,” bromde hij.

In de voorkamer werd het eten opgedaan. Wat Pa wou gebruiken, er waren jonge peultjes... Geef me maar wat, viel hij in de rede. Thijs bracht hem even later het een en ander en ging toen tegenover zijn moeder aan tafel zitten.

De suite-deuren stonden half open. Er werd een poosje niets gezegd. Vorken tikten, deksels schoven met wee aaiend geluid